

L. la Francese Pujol

R2902

Barcelona

Estimigit senyor meu:

Salut!

Un cas de dignitat me feu pen-
dre la ploma des curera per a posar
al descobert la inqualificable actuació
de crític de un inconscient de les sa-
grades coses artístiques. En aquest cas
ha quedat involucrat el nom de
vostè en involucrant amb un adjectiu
que a més resulta pel parlamentari
en canvi jo creia de gran valor
per a fer desistir per a sempre més
an aquest senyor Bernol el que escriu
gués altres exemples, en forma de crí-
tica musical, que per a vergonya de nos-
altres, sabadellens d'ànima, vengué a pa-
reixer en un diari local que amb tot i
volquer-se lluir de moral i cristià, per-
met que en les seves columnes apareguin
no solament coses renegades amb el sentit
comú, sinó que obellexen a un misera-
ble esperit de capalleta, més que de
respectuosa actuació de vellador.

i dignificador de les coses artístiques.
Per aquest meu atreviment, jo m'hi
denuncio verdo.

Jo sé bé que llegint el número del
«Diari de l'Esperança» on voso a desoberta
aquest desprecupat senyor, hauria
vist, per entre ratlla i retlla, la indigna-
ció que en transpira i jo sé bé que
vostè aprovaria la meua actuació, ja
que, al igual que vostè vetlló i treballa
per a fer de la nostra catalana i de l'obra
de cultura dels orfeons una manifestació
de veritable valor dintre el renouiment
de la nostra estimada Catalunya.

Cal, ademés, fer-li una observació impor-
tantíssima que a vostè pot ésser que el des-
lliuri de una possible declaració de sin-
ceritat: - Quan vostè va llençar contra a-
quest senyor Benet, - que parlant d'ell fins
la tinta que gasta resulta malagrançada -
la violent i justa interjecció que motiva
era aquesta ratlla, tingui present que ho
feia, exultat en el seu criteri artístic, par-
lant contra un senyor que no té prou hon-
radesa i sinceritat per a signar al cap-
do-vall de les còmiques el seu nom verita-
ble, - mateix que ni en tingué, vergonya,
sinó que darrera el seu pseudònim
una història que no té pas res de

digue m' de brillant. — de manera que
vostè queda allenyat de culpa: — Vostè no
parlava del senyor Antoni Guiera i Bardia;
vostè feia càrrecs contra un iconoclasta
que signa Bernal.

Es aclaradors càrrecs que jo li faig
— que ell ha deixat incontestats, — per ésser
incontestable, — entenc jo, no solament que
no li farà la merced d'atendre a un desnon-
gut, sinó que deu fer més patent encara
la seva indignació, guardant-se d'ell en
co possible, car és d'aquelles animetes que
la gent no anomena, sinó que senyala,
despectivament, amb el dit en alt.

Res més per avui.

Repetiré la meua admiració envers
vostè i li suplico m'absolgui per el men
a breu.

Resta a les seves ordres, affm. amic i re-
vidor

J. Galland i Castells

Sabadell,

3 de gener del 1917

